

támadni, azonképen a biztosítás tartama alatt is joga van a biztosítónak a szerződés lényeges rendelkezései megsértése következtében a szerződést megtámadni. Ha ezt a kérdést a felek az ajánlatban vagy kötvényben precizirozták, ugy a kérdés meg van oldva a jogvita szempontjából, ha azonban nincs kimondva írásban, hogy mi történjen, ha a biztosított önbiztosítási részét máshol biztosításra feladja, a vita legkülönbözőbb megoldása elképzelhető. Én a már előbb kifejtettek miatt azt az álláspontot vallom, hogy ilyenkor a biztosító a szerződést megtámadni jogosult, de nem állhat el a szerződéstől egyoldaluan.

Ha a bíróság a kereset vagy kifogás alapján kimondta, hogy a szerződés a biztosított hibája folytán érvénytelenné vált, ugy a továbbiakban a KT. 486. §. rendelkezései irányadók.

Ez a kérdés azért vált különösen aktuálissá, mert alakult Budapesten egy biztosító, amelynek főüzletága az volt, hogy a többi biztosító által önbiztosítási kikötéssel elvállalt biztosítási szerződések biztosítottjainak önbiztosítási részét elfogadta pótbiztosításra. Az egyezményes biztosítók ez ellen az eljárás ellen különféle módon védekeztek, egyesek azonnali hatállyal elállottak az alapszerződéstől, mások megmaradtak az egyszerű tiltakozás mellett, de voltak olyanok, amelyek a pótbiztosítás tudomásulvételét túl magas pótdíj lefizetésétől tették függővé. Tudomásom szerint ezt a kérdést tárgyzakó néhány per vár még eldöntésre a közlejövőben a bíróságoknál.

Annak a rendezetlen kérdésnek jogszabállyal való eldöntését pedig, hogy mi legyen, ha a felek a szerződés tartama alatt lényegesen megszegik a szerződést, a készülő biztosítási codex szerkesztőjének nagybeesü figyelmébe ajánlom.

Dr. doberdói Breit Zoltán.

A készfizető kezes megintése. A Kuria P. V. 3297/1928. számú határozata érdekes kijelentéseket tartalmaz a készfizetői kezes megintési kötelezettségére vonatkozóan. Az adott esetben a készfizető kezes alperes azt kifogásolta, hogy a hitelező felperes tőle a teljesítést nem kívánta és még arról sem értesítette, hogy az egyenes adós nem teljesítette a kötelezettségét. A felperes ezzel szemben a dies interpellat pro homine tételére hivatkozott, amelyet a II. bíróság el is fogadott. A kir. Kuria ezzel szemben kimondotta, hogy a tétel csupán az adósra vonatkozóan áll helyt, de a készfizető kezesre nem, mert a készfizető kezes is feltételezheti, hogy a tartozást az egyenes adós fogja kifizetni. Majd folytatólag kifejti a Kuria, hogy a felperes részéről a kezessel szemben történő megintés elmulasztása felperes terhére gondatlan-ság, mert így a kezest nem juttatja abba a helyzetbe, hogy

leendő visszkereseti igénye tekintetében a biztosítékszerezést megkísérelhesse és ha ily körülmények között a hitelező a kezest a teljesítésre akkor hívja fel, amikor az egyenes adós időközben már tönkrement és a kezes visszkereseti igényét vele szemben nem érvényesítheti, ezért a hitelező felelőssége a kezessel szemben fennáll. Élesen hangsúlyozza a Kuria határozata, hogy álláspontját nem érinti az sem, ha a kezes a követelés lejáratí napjáról tudomással bír.

A határozat érdekes továbbfejlesztése a hitelezőt terhelő behajtási diligencia tekintetében eddig is fennállott joggyakorlatnak, amelynek során a Kuria ugyancsak a közelmúltban hozott határozatával már előzőleg elvi élel kimondotta, hogy a behajtási diligencia kötelezettsége a készfizető kezes javára is éppen úgy fennáll, mint az egyszerű kezes javára. Hibás felfogás volna, ha az e téren kialakult joggyakorlat ellenében azzal a gazdaságpolitikai természetű érvel hadakoznának, hogy a most vázolt judicatura a hitelezői pozíció gyöngítését jelenti. A helyes nézőpont az, hogy ebben a határozatban a kötelező jogérvényesítésnek harmadik érdekelt fél oltalma érdekében szükséges gondolata szólal meg és kíván a gazdasági életben egy nagyobb fegyelmezettséget megteremteni.

B. S.

Nem vagyoni kár. A sajtótörvény tárgyalása alkalmából a nem vagyoni kár, mint intézmény, szinte anatómia alá került. A sajtóankét és a lapok tudósításai csak megöblösítették az intézmény elleni felszólalásokat. A felszólalások tükrében a nem vagyoni kár gondolata, ami a modern jogfejlődés egyik kifinomult hajtásaként szerepelt a köztudatban, szinte egyhangulag abban a megítélésben részesült, mintha ez az intézmény csak a visszaélések tág kapuját nyitná meg. A mi szemünkben is a sajtószabadság ugyanazt a feltétlen tiszteletet érdemli meg, mint amit a legtulzottabb ujságírói felfogás vindikál számára, sőt tisztában vagyunk azzal, hogy a sajtószabadsághoz fűződő nagy közérdek, a sajtó szabad munkájának lehetővé tétele érdekében még azt is tűrni kell, hogy itt-ott egyeseket igazságtalanságok, sérelmek érjenek, de a sajtószabadság nem az egyedüli szentség. Az egyéni becsület, az egyéni becsület integritása, háborítatlansága épp oly alapvető fundamentuma a jogrendnek, mint a sajtószabadság. Mindkét eszme megköveteli a maga feltétlen érvényesülését és ha kivételesen a kettő összeütközik, egyiket sem lehet teljes egészében áldozatul dobni a másikénak. Sajnos, a sajtótörvény vitája körüli felszólalások során senki sem tette meg a szükséges distinkciót, hogy a sajtószabadság intézményesen épp úgy megóvándó, mint ahogyan az egyéni becsület számára a védelmet feltétlenül biztosítani kell, ami egyértelmű a nem vagyoni kár elvi el-